

Gedichten uit

De schuur in

Marije Langelaar

2009

VRIJ

Hier is het donker, lawine, golf, grot.

Sinds een week of twee heb ik mij met de grootst mogelijke concentratie naar de stad toe bewogen en nu lig ik hier voor een uit steen gehouwen kade waarop *illuminiserend* licht valt.

Naast mij een dier, zo weinig opmerkzaam, zijn hartslag rilt obscene tegen mij aan. In die korte momenten waarin ik helder ben vraag ik mij af: ben ik een wezenlijk deel van de rivier? *Wanneer ik ontsnap zal zij dan sterven? Is het de bedoeling dat ik ontsnap? Zijn er daar soortgenoten? Kan ik daar leven en ben ik daar eerder geweest?*

Ik word korzelig van al die vragen –

terugzinken in de diepte tussen de makaziplanten of eruit kruipen?

Iets moet gebeuren, zodat ik mijn nek, wervels, tong schrap zet alles doordrenk van mijn wilskracht uit het zwart te geraken, ik zing wanneer ik door de buis door de adem door de vlijmscherpe haken alles zo nauw en gevaarlijk maar ik zing en gevaarlijk vrij op de grond stort

STAD

Op hoeven draaft de stad de nacht door
lange teugels om gebouwen zweepslagen op het plein
van opwinding luiden de klokken
bakstenen laten hun greep los
fietsen ratelen de straat op, fornuizen. Genoeg.
De stad strijkt neer bij een oever
door het rinkelen en gongen ontwakten de vissen
glad en radeloos

VOGEL

In de vogel zelf
leek alles even waardeloos

't kwam eigenaardig overeen met in
een handschoen kruipen
niks van dat heroïsche

welja soms opgetild
en bek gaat open bek gaat dicht
(binnenvallend licht)

herhaaldelijk het volkslied fluiten
(meesterlijke trilling)

(takken vol bronstige jongens)

na een week zweefziek doof van getetter
en murw van het ei dat naast mijn hoofd was
gaan groeien aan de hendel getrokken

het dak op gekwakt